

OP DE PIJP MET....

Even pauze. Even op de pijp. Bakkie doen, praatje maken. Met en over bijzondere Westlanders. Westlanders met een verhaal. Over Westlandse waarden, en over heden, verleden en toekomst.

Tekst: Esdor van Elten - Foto's: Ton van Zeijl

'Op de pijp met....' is naar een idee van Peter en Ton van Zeijl

Deze keer praten we met:

Jaap Steenvoorden

Op 5 juni viert Jaap Steenvoorden (57) dat hij 25 jaar geleden tot priester werd gewijd. "Ik had geen late roeping, maar het duurde wel een tijd voor antwoord gaf." Van die 25 jaar bracht hij vervolgens bijna 20 jaar in het Westland door. Jaap is niet getrouwd: "dat komt mee met het ambt" en woont in de (monumentale) pastorie van de Sint-Adrianuskerk in Naaldwijk. Zondag 10 juni om 10.30 uur is er ter gelegenheid van het jubileum een feestelijke Eucharistieviering in de Sint-Adrianuskerk waarna er gelegenheid is tot feliciteren in de Binnenhof.

Gefeliciteerd! Een kwart eeuw is een hele mijlpaal...

Dankjewel. Terugkijkend ben ik heel dankbaar dat ik dit mooie en veelzijdige werk mag doen. En zeker ook dat dit mag in Westland. Toen ik indertijd de keus had om naar Dordrecht te gaan of naar Westland, heb ik bewust voor deze streek gekozen.

Waarom?

Omdat de kerk hier nog heel vitaal is. En dan praat ik niet alleen over kerkbezoek, maar ook over worteling in de samenleving. Er liggen hier nog zoveel verbanden tussen de kerk en andere organisaties en verenigingen, zoals muziekverenigingen, de scouting en zelfs voetbalclubs. Ik mocht hier ook ooit de nieuwe kleedkamers van een club inzegenen. Wat ook meespeelde was dat ik me wel verwant voel met de Westlanders. Er woonde ook familie. Ik had een 'tante Jaantje', die non was, in Wateringen wonen en ook een tante in 's-Gravenzande, waar ik wel eens kwam logeren. (lacht) Daar wordt ik nu zelfs nog wel eens op aangesproken: 'weet u nog pastoor, dat u bij ons onder de tafel door kon lopen?'

Maar zelf ben je geen Westlander dus...

Nee. Mijn wortels liggen in

Hillegom. Ik ben opgegroeid in een gezin van vier en heb twee zussen en een broer. Mijn vader had een bollen-exportbedrijf, waar ik natuurlijk ook veel in meewerkte. Werk op het land heb ik altijd leuk gevonden. Ook daar ligt een verwantschap met de Westlanders: we delen dezelfde cultuur, sfeer en mentaliteit. Je verstaat elkaar.

Heb je altijd al priester willen worden?

Ik ben vanaf mijn kinderjaren wel geboeid door wat er in de kerk gebeurde. Maar ik heb heb niet de klassieke weg naar het priesterschap bewandeld. Wij waren thuis ook gewoon praktiserend katholiek, niet bijzonder. Ik zat op het Fioretti College, dat wel met de paters Franciscanen verbonden was, en was ook wel betrokken bij een jongerengroep, met vieringen, veel gezelligheid, en ook ontmoeting en verdieping. Maar het verlangen om priester te worden sluimerde. Ik heb overwogen om net als mijn vader in de bollen te gaan of geschiedenis te studeren. Uiteindelijk werd dat Rechten in Leiden. Ik heb ook twee keer verkering gehad. Toen ik met pastoor Flip Harding praatte over eventueel priesterschap, raadde hij me aan eerst in militaire dienst te gaan. Dat heb ik gedaan en ik werd chauffeur op een Leopard 1 tank. Dat was een bijzondere ervaring en met sommige dienstmakers heb ik nog steeds contact. Uiteindelijk besloot ik op mijn 24e toch voor priester te gaan studeren op de Katholieke Theologische Universiteit in Amsterdam. De keuze voor het priesterschap was dus heel bewust. Toen ik op 32-jarige leeftijd tot priester werd gewijd was dat relatief laat, maar ik had wel een stuk bredere vorming meegekregen en meer levenservaring en dat is me altijd goed van pas gekomen. Ik zeg vaak: ik had geen late roeping, maar het duurde wel een tijd voor ik

antwoord gaf. Het heeft zo moeten zijn.

Is het een roeping?

Wat is roeping? Op een gegeven moment voel je je geraakt in je hart en weet je dat dit jouw weg is.

Is het een opoffering?

Je moet jezelf wel met hart en ziel geven. Het is een veelomvattende taak. Je moet de uren niet tellen. Pastoraat vraagt veel energie, maar je krijgt er ook weer veel voor terug. Je kunt zeggen dat dit werk je leven is en je leven dit werk. Tegelijkertijd is het daarbij belangrijk dat je ook op jezelf let. Dat je ontspanning vindt, vrienden en hobby's hebt en rust kunt vinden. Zo vind ik veel rust en vrede in de parochietuin met de kas en de kippen. Ik hou ook van lange-afstandswandelen, alleen, of met anderen. En ik ben een reislustig mens. Reizen verbreedt je horizon. Zo ben ik in Peru en Brazilië geweest, en op nog tal van andere plaatsen. Vaak neem ik een beeldje mee als herinnering. Dus ja Het is een dienstbaar ambt dat veel van je vraagt. Maar over het geheel genomen vind ik het mooi en rijk werk, niet zwaar. Ook daar komt mijn agrarische achtergrond misschien om de hoek kijken: thuis werd je geacht niet te zeuren en mijn moeder zei altijd: moe zul je nooit worden. Pa misschien wel. Ik doe graag het goede dat gedaan moet worden.

Wat vind je dan zo mooi aan dit werk?

Ik ben me er allereerst van bewust dat ik sta in een lange traditie. Hier in de pastorie hangen de portretten van mijn voorgangers tot 1787. Dat betekent iets en tegelijkertijd besef je: als voorganger ben je ook voorbijganger. Je bent een tijd onderweg met mensen en je probeert met en voor hen het geloof verstaanbaar te maken. Je hebt verschillende rollen; als leraar moeten je preken verstaanbaar en begrijpelijk zijn. Geen gepraat in de ruimte. Als herder ben je pastoraal bewogen over mensen. Dat betekent dat je je moet kunnen inleven en mensen moet kunnen samenbrengen. Verreweg de mooiste taak is de heilingsstaak: de bediening van de sacramenten;

eucharistie, doop, communie, huwelijksvoorbereiding en het sacrament van de zieken. Dat betekent dat je met mensen omgaat op belangrijke, vaak beslissende momenten in het leven, van geboorte tot sterven. Het is voor mij bijzonder om dat te mogen doen.

Was Westland je eerste standplaats?

Nee. Mijn eerste pastorale jaar, dat is zeg maar een stage tijdens je studie, was in Vlaardingens. En toen ik in 1993 tot diaken werd gewijd ben ik nog een half jaar daar gebleven. Na mijn priesterwijding op 5 juni 1993, het feest van de Heilige Bonifatius, ben ik naar Alphen a/d Rijn gegaan. Daar heb ik zesenhalf jaar gediend. Dat is ook ongeveer het maximum voor je eerste standplaats. Daarna verkoopt ik dus Westland boven Dordrecht en daar heb ik nooit een moment spijt van gehad.

Heel Westland, dus niet alleen Naaldwijk...

Ik woon in Naaldwijk naast de Adrianuskerk, maar ben nu pastoor voor het hele Westland. Eindverantwoordelijke voor alle elf parochies in deze streek. Van Hoek van Holland tot Kwintshoeven en van Heenweg tot Poeldijk. Verdeeld over drie regio's in één federatie: 'Sint Franciscus tussen duin en tuin'. De Rooms Katholieke kerk in Westland is een gemeenschap van gemeenschappen. Heel gevarieerd: de hechte dorpsgemeenschap van De Lier is sociologisch echt heel anders dan Wateringseveld, wat óók onder ons gebied valt. Naast mijzelf zijn er nog drie andere priesters, twee

diakenen en een pastoraal werkster. Gelukkig hoeft ik het dus niet alleen te doen, maar ik ben wel veel van hot naar her onderweg. Dat vind ik ook mooi. Het is belangrijk dat mensen je kennen en dat je een band en vertrouwen kunt opbouwen. Ik weet me ook gedragen door de vele mensen die samen met mij en zoveel anderen de kerk willen bouwen.

Is dat soms bouwen tegen beter weten in?

Westland is geen eiland. Net zoals in de rest van Nederland en West-Europa hebben we ook hier te maken met ontkerkelijkheid. Dat is een bron van zorg, maar ook van kansen. Het vraagt om nieuwe wegen en manieren om de boodschap van God te brengen. Zo is er de Passion in Poeldijk. Een eigentijdse versie van het vertellen van het lijdensverhaal. Maar het geldt net zo goed voor het moeder-dochter koor in De Lier of de jongeren van M25 die diaconaal bezig zijn en bijvoorbeeld concreet de voedselbank steunen. Kerk zijn is ook omzien naar elkaar. Er gebeuren zoveel fantastische dingen, waarin mensen elkaar versterken en bemoedigen. Zoveel werkgroepen en vrijwilligers, van bloemen verzorgen in de kerk tot ziekenbezoek. Die saamhorigheid en dienstbaarheid is sterk in het Westland, en dat echoot ook door in allerlei andere initiatieven die misschien niet zichtbaar christelijk zijn, maar wel de christelijke geest met zich meedragen: het zwermen voor ALS, Team Westland met zijn sportieve actie met wandelen en fietsen op de Tourmalet voor de kankerbestrijding. Het gaat over grenzen heen!

